

עשרים ואחת
שנה אחרי הגירוש,
מגוש קטיף
הם בטוחים:
תמונת הניצחון
היא החזרה
להתיישובות
בחבל עזה

עמ' 18

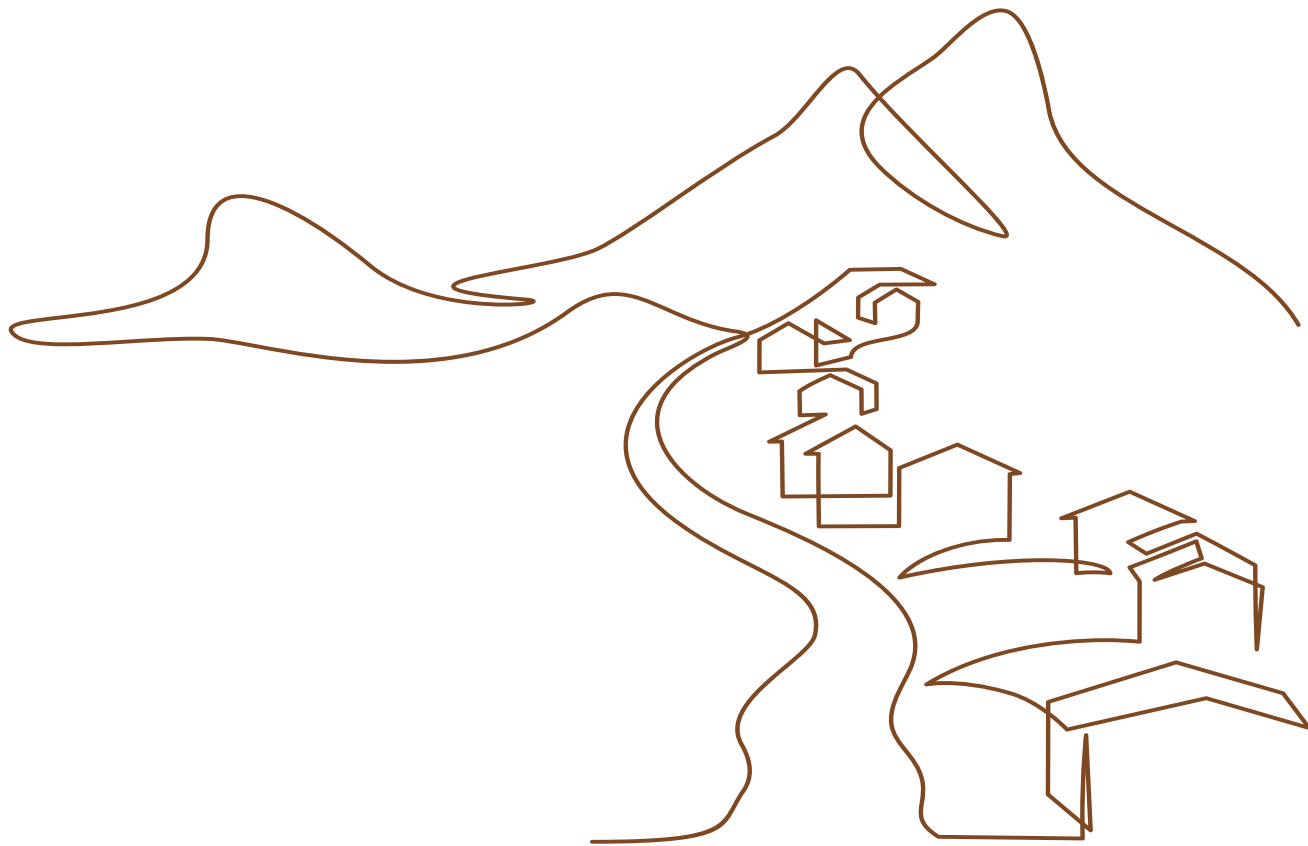
חוזרים הביתה

צילום: נצי אילן

מתשס"ה לתשפ"ו - מחדשים את ההתיישובות בצפון השומרון;
חוזרים ליישובי העבר, מקימים נקודות אסטרטגיות חדשות
ומצמיחים חלוציות חדשה מתוך השבר והגעגוע

מגורשים, שבים: 21 שנה אחרי שנעקרו כזוג צעיר משא-נור - יוסי ואוריה דגן סוגרים מעגל היסטורי עמ' 4

מגירוש להתחברות

אם בקיץ תשס"ה, בימים האפלים של גירוש גוש קטיף וצפון השומרון, מישוהו היה לוחש על אוזנכם שיום יבוא ונשוב לשם - לא כחולמים או כמסתננים באישון ליל, אלא כבונים, בריש גלי, עם תוכנית סדורה להקמת לא פחות מ-18 נקודות התיישבות חדשות באותו חבל ארץ פצוע - הייתם בטוחים שהוא הוזה. באותם ימים נוראים, כשהדחפורים עלו על חומש, שא"נור, גנים וכדים, התחושה הכללית והקשה הייתה של סוף עידן, כאשר חרב תוכנית ההתכנסות הונפה מעל יהודה ושומרון כולה ומפעל החיים של דורות נראה כעומד בפני שוקת שבורה. אך רוחה של האומה חזקה מגזרות השעה, ומה שהחל בעקשנות בלתי מתפשרת של חלוצי ישיבת חומש, שנאחזו בהר בגשם, בכפור ובשמש הקופחת ובנו מחדש את מה שהוחרב פעם אחר פעם, הפך לסנונית הראשונה של הגאולה. לפני שלוש שנים נפרץ הסכר עם ביטולו ההיסטורי של חוק ההתנתקות בכנסת, וכעת אנו עדים לשלב הבא של 'תוכנית ההתחברות', כשהחלום הרחוק קורם עור וגידים והמראות של קרוואנים ראשונים השבים לגנים ולכדים מביאים עימם ריח מתוק של תיקון היסטורי.

במוסף מיוחד זה בחרנו להביא בפניכם את קולם של האנשים שעומדים בחזית המהפכה והופכים את הכאב, הגעגוע והחזון למציאות חלוצית בשטח. אנו פותחים במפגש נוקב עם יהושע שרמן ואליאב ליבי, ששילמו את המחיר הכבד מכול ואיבדו את בניהם יהודה ודוד הי"ד בצפון השומרון ובקרבות בעזה. מתוך השבר הגדול הם מסרבים לשקוע בייאוש, ומציגים קריאת כיוון אסטרטגית חדשה דרך פורום 'הביתה' שהקימו במטרה להוביל לביטול הסכמי אוסלו. בשיחה איתם הם מתריעים מפני המשך הקונספציה של תיאום מול הרשות הפלשתינית, ומסבירים בקול צלול כי הדרך היחידה למנוע את האסון הבא היא התיישבות יהודית מיידית בשטחים הפתוחים, המהווה תנאי הכרחי לקיומה ולביטחונה של המדינה כולה.

משם אנו ממשיכים אל הברית הזוגית והחלוצית של יוסי ואוריה דגן, שנולדה מתוך שברי הגירוש של קיץ 2005 והפכה למנוע הלאומי של החזרה הביתה. כעת, כשהם מקימים מחדש את ביתם בדיוק על חורבות ביתם המקורי

אמנה, משרד ההתיישבות והחטיבה להתיישבות, ובגיבוי תקציבי ופוליטי נרחב של שרי הממשלה. התוכנית מאפשרת את הקמתן של נקודות אסטרטגיות חדשות דוגמת תענך, אלוני שומרון ועמק דותן, לצד השיקום של ארבעת יישובי העבר.

כדי להשלים את החוויה ולהמחיש את גודל השעה, ריכזנו עבורכם במוסף זה את כל הנתונים המעניינים, המספרים והמפות מאחורי המהלך ההיסטורי, לצד גלריית תמונות מרהיבה ומשמחת את הלב המתעדת את רגעי העלייה המחודשת לקרקע ומפיחה תקווה גדולה בלב כולנו. כנגד כל האתגרים, התשובה הציונית ההולמת נכתבת כעת באדמת השומרון.

**קריאה מהנה ומחזקת,
יוסף ארנפלד**

ביישוב שא"נור, השניים משתפים בשותפות העמוקה מאחורי המהלך, ובשמחה העצומה שממלאת את הלב בכל ערב שבת מול הנוף המוכר שאליו התפללו לחזור במשך שני עשורים.

בהמשך המוסף אנו מביאים את סיפורו של איש המרחבים איתן אורבך ז"ל, שניהל במשך שנים ביד רמה את העלון 'עולם קטן', אך בנשמתו נותר תמיד מחובר לגבעות ולמרחבים, ונהרג בתאונה טראגית בעת ששימש כקצין ההגנה של חוות צפון בקעת הירדן. כעת אשתו נחמה ושותפיו לדרך מקימים לזכרו את ישיבת 'אהבת איתן' המבקשת לחבר בין עומק התורה לחלוציות הגבעות והחוות.

את התמונה המלאה של המהפכה ההתיישבותית אנו משרטטים דרך סקירה מקיפה של 'תוכנית ההתחברות' שמובילה המועצה האזורית שומרון יחד עם תנועת

הליכוד חוביל

התיישבות יהודית בחבל עזה!

לא יהיה עוד שביעי באוקטובר! ביטחון צומח מתוך התיישבות

הרשימות לפי סדר א-ב

צילום: ארי פרקש	אנחנו צריכים להיות בכל חלקי ארץ ישראל, אנחנו נהיה בעזה.	השר לוי יריב, 12.1.26
צילום: בן ירנב	צריכה להיות התיישבות יהודית בעזה.	השרה סילמן עידית, 20.9.25
צילום: שלום אסס	בישראל יכולים בהחלט להחזיר התיישבות (לעזה) ולשנות את הקווים.	השר קיש יואב, 8.11.23
צילום: שלום אסס	עכשיו המשימה שלנו היא התיישבות יהודית בעזה.	השר קרעי שלמה, 16.11.26
צילום: בן דוד	הגיע הזמן להחזיר את ההתיישבות והשטחים שנתנו בהתנתקות לחמאס.	השרה רגב מירי, 25.2.25
צילום: דאן קופצניק	יישוב התוחמת הצפונית צריך להיות חלק ממצע הבחירות שלנו.	השר שיקלי עמיחי, 25.05.26
צילום: נעם טשקוביץ	בלי התיישבות בחבל עזה, והתוחמת הצפונית מיידית כהתחלה, אין ביטחון ולמדנו זאת על בשרנו ב-7 באוקטובר.	ח"כ צגה מלקו, 14.07.26
צילום: נעם טשקוביץ	בונים, מחזקים וממשיכים את חזון אבותינו, כי ההתיישבות היהודית בחבל עזה היא העתיד של מדינת ישראל.	ח"כ אתי עטיה, 26.5.26
צילום: נעם טשקוביץ	צריך גרעיני נחל, להחזיר את גוש קטיף. תהיה חייבת להיות התיישבות יהודית שמה.	ח"כ פסל משה, 22.2.26
צילום: שרון נבאי	התיישבות יהודית ברצועת עזה תביא ביטחון וניצחון שהאויבים שלנו יכירו בו - זו התכלית של שיבת ציון.	ח"כ קלנר אריאל, 21.10.24
צילום: שרון נבאי	עד התלם האחרון... הקמת רצף התיישבותי בצפון הרצועה הוא אינטרס לאומי, התיישבותי ובטחוני..	ח"כ אליהו רביבו, 14.7.26
צילום: Ousea	הפתרון היחידי אל מול הטרור הינו חיזוק ההתיישבות והריבונות הישראלית בכל שטחיה, ובמיוחד בתוחמת הצפונית של חבל עזה!	ח"כ שטרית קטי, 26.11.25
צילום: בן נאם	התיישבות ברצועת עזה זה הנצחון האמיתי שלנו.	ח"כ שקלים אושר, 5.2.26

צילום: שמואל דאז	ישראל תקים גרעיני נח"ל בצפון רצועת עזה.	השר כ"ץ ישראל, 25.12.25
צילום: אבי אוחיון	התיישבות בתוחמת הצפונית היא צעד משמעותי לביטחון ישראל בעת הזו.	השר ברקת ניר, 7.7.26
צילום: צחק הררי	התיישבות שווה ביטחון. בכל חלקי ארץ הקודש שלנו וגם בתוחמת הצפונית, זו הזכות שלנו למען עם ישראל.	השרה גולן מאי, 2.2.26
צילום: חיים נז	התיישבות בתוחמת הצפונית בעת הזאת חיונית לביטחון ישראל.	השרה גילה גמליאל, 25.5.26
צילום: אורן כהן	התיישבות בכל חלקי ארץ ישראל כולל ברצועת עזה.	השר זוהר מיקי, 18.9.25
צילום: אבי אוחיון	הנסיגה יצרה את המפלצת הנאצית, התיקון יבוא באמצעות חידוש ההתיישבות ברצועה.	השר כץ חיים, 23.1.24
צילום: יוסף מלשן - אמן נורא	בשביל שלא יהיו לנו עוד אריאל וכפיר ביבס צריך לכבוש את רצועת עזה לגרש את הערבים ולהתיישב.	ח"כ כהן אלמוג, 24.2.25
צילום: חנוך חורש	לחשוב ברצינות איך מחדשים את ההתיישבות בעזה.	ח"כ אדלשטיין יולי, 30.7.25
צילום: שרון נבאי	אנחנו כולנו רוצים ליישב את התוחמת הצפונית.	ח"כ בוארון אביחי, 14.7.26
צילום: נעם טשקוביץ	התיישבות זה ביטחון ולכן צריך התיישבות בעזה, להקים יישובים וליישב את עזה ביהודים.	ח"כ ששון גוואטה, 25.5.26
צילום: חנוך חורש	אני קוראת לכולם בואו ליישב את חבל עזה.	ח"כ גוטליב טלי, 22.4.26
צילום: שרון נבאי	התיישבות יהודית בחבל עזה היא הביטוי היסודי של זכותנו התנ"כית והנצחית על חבל מולדתנו זה.	ח"כ הלוי עמית, 13.11.25
צילום: חנוך חורש	אני עצמי רשום בגרעין של התיישבות ברצועת עזה, ואני מוכן בכל רגע ללכת ולהתגורר שם. זה הניצחון המוחלט	ח"כ ואטורי ניסים, 30.6.25
צילום: ענבל מורד	חייבים להתיישב בשטח, גם ברצועת עזה וגם בלבנון. רק כך נשיג ביטחון.	ח"כ מליבצקי חנוך, 13.10.24

שמים חותמת על התוחמת ניסנית - דוגית - אלי סיני

אסולין משה
יו"ר סניף ליכוד אשקלון

נהרי ראובן
יו"ר מועצת סניף רמת השרון

קדושים רפי
יו"ר סניף ליכוד הרצליה

תנעמי אוריאל
יו"ר סניף ליכוד אזור

יצחק מתי
יו"ר סניף ליכוד ראש העין

לנדא אילה
יו"ר סניף ליכוד תל אביב

לסקר ג'וליט
יו"ר סניף ליכוד ערד

מיכאליס אמציה
חבר מזכירות הליכוד

מינס ארנון
יו"ר סניף לב השרון

חזן אביבה
יו"ר נשות וחברת מזכירות הליכוד

וקנין שמעון
חבר מרכז ליכוד בת ים

זמיר אלעד
מתמודד ברשימת הליכוד

חן יוסי
יו"ר סניף ליכוד אריאל

לגזיאל מירי
חברת מרכז

סקעת בן ארי רחלי
יו"ר סניף ליכוד רעננה

דיקשטיין חנן
יו"ר סניף ליכוד אלפי מנשה

הלוי דודו
יו"ר סניף ליכוד אור יהודה

והב יוסי
יו"ר מועצה פתח תקוה

בדני אילן
יו"ר סניף ליכוד הוד השרון

אהרון צוקית
יו"ר מטה יהודה ליכוד

אשורי איתן
יו"ר הנהלת הליכוד מ.א. חוף הכרמל

בוקר שמעון
יו"ר מועצה באר שבע

"משם באנו - ולשם אנחנו חוזרים"

הברית הזוגית של אוריה ויוסי דגן התחזקה מתוך שברי הגירוש של קיץ 2005 והפכה ברבות השנים למפעל חיים לאומי שסוחף מדינה שלמה. כעת, כשהם מקימים מחדש את קרוואן המגורים שלהם בדיוק על חורבות ביתם המקורי בשאינור, השותפות האישית והעיקשת שלהם הופכת לחוד החנית של מהפכת תוכנית ההתחברות, בדרך לתיקון ההיסטורי של מפת השומרון // הילה מורדוך

בלילה שלפני הגירוש עמדו אוריה ויוסי דגן בחצר ביתם בשא-נור והביטו סביב. המראה היה סוריאליסטי: מעבר לגדרות הקיפו את היישוב הקטן למעלה מ-8,000 חיילים ושוטרים, נערכים למבצע הפינוי הגדול של קיץ 2005. בתוך המצודה ההיסטורית של היישוב ישבה הנהלת המקום בידיעה שרק נס תנ"כי ימנע את רוע הגזרה.

יוסי, אז פעיל צעיר ומרכז המשפחות ביישוב, חזר הביתה לפנות בוקר מותש אך נחוש. הוא ואוריה, נשואים טריים פחות משנה, ידעו ששעותיהם במקום ספורות. ברגע של שקט, מתוך הבנה עמוקה שהם עומדים בפני שבר עצום, הם עשו מעשה: התכופפו, אספו אבן קטנה מחצר הבית, עטפו אותה והניחו בתוך הארון. "שמנו את האבן בארון ואמרנו שכשנפתח את הדברים נמצא אותה והיא תהיה איתנו בסלון בכל מקום שבו נהיה עד שנחזור והיא תהיה אבן בפניה כשנבנה את ביתינו בשא-נור מחדש".

כיום, 21 שנים מאוחר יותר, כשאנו פוגשים אותם שוב על אותה פיסת אדמה בשא-נור, האבן הזו כבר אינה מונחת בארון. היא ממתינה בפתח הקרוואן המשפחתי החדש-ישן, מוכנה להשתלב ביסודות של בית הקבע שייבנה. עבור יוסי, המכהן היום כראש המועצה האזורית שומרון, המאבק ההיסטורי הזה מעולם לא היה פוליטי גרידא. הוא היה, בראש ובראשונה, סיפור של זוגיות יוצאת דופן ושותפות גורל בלתי מתפשרת.

כשמדובר בראש מועצה, קל להבין מהלך עיקש ועבודה ציבורית. אבל כשמצטרפים אליו אישה וילדים שחולקים את אותו שיגעון ציוני - זה כבר סיפור אחר לגמרי. יוסי עצמו ממחר להצטנע ומעביר את הקרדיט לחצי השני שלו: "השותפות של אוריה ושלי בחזרה לצפון השומרון היא לא

יוסי ואוריה דגן בעיצומו של מעבר הדירה לשא-נור

חלק בלתי נפרד ממנו. ומצאתי את יוסי". הם נישאו בראש חודש כסלו תשס"ה. ישר מחופתם נסעו השניים לשא-נור והחלו לבנות את חייהם המשותפים. "הצטרפתי אליו תשעה חודשים בלבד לפני הגירוש", מספרת אוריה, "אבל מהרגע שרגלי דרכה שם, הרגשתי שאני חלק בלתי נפרד מהמקום הזה. ההרגשה הזו לא הרפתה ממני במשך 20 שנה".

חיים זמניים בצל הגעגוע

לאחר הגירוש הקשה, מצאו עצמם בני הזוג דגן יחד עם שאר המפונים ביישוב שבי שומרון. הקהילה קלטת אותם בחום - הם אמרו תמיד שהמטרה לחזור צפונה - לשא-נור.

במשך עשר שנים הם התגוררו בקרוואן קטן בשכונה שהקימו מגורשי חומש ושא-נור, שם גם נולדו וגדלו ילדיהם. גידול ילדים בתוך תודעה של "שליחות וזמניות", לדבריהם, הוא אתגר חינוכי מורכב, אך אוריה ויוסי הפכו אותו לשיעור מעשי בציונות. הנושא של החזרה לשא-נור מעולם לא היה סיסמה מרוחקת בביתם. הוא היה נוכח בכל שיחה, בכל תפילה ובכל החלטה משפחתית. "הילדים שלנו גדלו לתוך זה מאז שנולדו", מסבירה אוריה. "הם ראו את המאבקים, את העליות לשטח, את הנחישות של יוסי ושלי. זה היה חלק מנוף הילדות שלהם. גם כשסוף סוף עברנו מקרוואן לבית קבע פיזי בשבי שומרון, דאגנו שהמסר יהיה חד וברור. ביום שבו קבענו את המזווה בבית החדש בשבי שומרון, עמדנו כולנו בפתח. אמרנו לילדים: 'אנחנו קובעים עכשיו מזווה בבית היפה הזה, אבל תדעו לכם שהשאיפה שלנו היא שא-נור. כאן לא בית הקבע האמיתי שלנו. אנחנו עוד נחזור לשם'. שנינו עמדנו שם ובכינו בהתרגשות, והילדים ידעו בדיוק למה".

יוסי מציין כי גם כעת, כשהחזרה לשטח קורמת עור וגידים, המעבר נעשה מתוך חשיבה משפחתית עמוקה

אביב, הדבר הראשון שעשיתי היה לפתוח מפה ולהראות לאוריה איפה זה שא-נור. הייתי עושה את זה לכל בחורה שיצאתי איתה. היה לי ברור שאני גר שם, ואם מישהי לא רואה את עצמה חיה בשא-נור, זה פשוט פוסל את הקשר. שא-נור בפשטות חלק ממי שאני - ונהייתה מיד בפשטות גם חלק מאוריה".

בעיני אוריה, בחורה צעירה שחיפשה שותף לחיים של עשייה וערכים, המפה הזו לא הייתה מכשול, אלא הבטחה. "אהבה לארץ ישראל זה משהו שתמיד היה חלק ממני, משהו שאי אפשר להסביר במילים", היא משחזרת בחיוך. "עוד בשלב הדייטים היה לי חשוב להתחתן עם בחור שההתייבות היא

חצי-חצי. הרוב זו אוריה, היא 80% מהכוח של המנוע הזה. בלי הרוח שלה לא היינו כאן היום".

הדייט בתל אביב

הסיפור של השניים מתחיל חמש שנים לפני הגירוש. יוסי התגורר בשא-נור הצעירה ופעל יחד עם חברו אריאל פרל להבאת משפחות צעירות כדי לחזק את המקום לנוכח מציאות ביטחונית מורכבת. אהבת הארץ בערה בו, והוא חיפש שותפה לדרך שתחלוק איתו את החלום החלוצי הזה. "בדייט הראשון שלנו, כשנפגשנו בתל

בני הזוג דגן חוגגים את ביטול חוק ההתנתקות בכנסת

יוסי דגן: "השותפות של אוריה ושלי בחזרה לצפון השומרון היא לא חצי-חצי. הרוב זו אוריה, היא 80% מהכוח של המנוע הזה. בלי הרוח שלה לא היינו כאן היום"

צפון השומרון מתעורר

כשני עשורים לאחר יישום תוכנית ההתנתקות, מובילה המועצה האזורית שומרון, בראשות יוסי דגן, מהלך התיישבותי חסר תקדים תחת הכותרת 'תוכנית ההתחברות'. התוכנית, המקודמת בשיתוף פעולה הדוק עם תנועת אמנה, משרד ההתיישבות והחטיבה להתיישבות, שואפת להקים ולבסס 18 יישובים ונקודות התיישבות חדשות בצפון השומרון, במטרה ליצור רצף טריטוריאלי אסטרטגי ולמנוע השתלטות פלשתינית על אדמות המדינה באזור.

הליבה המעשית של המהלך נשענת על חזרה רשמית ושיקום של ארבעת היישובים שפוננו ונהרסו במהלך ההתנתקות: חומש, שאנור, גנים וכדים. לאחרונה אף הובאו מבני המגורים הזמניים הראשונים לשטח היישוב גנים, המסמנים את ראשית העלייה המחודשת לקרקע. לצד ארבעת יישובי העבר, התוכנית כוללת הקמה של 14 נקודות התיישבות חדשות במיקומים אסטרטגיים, ובהן תענך (צפונית-מערבית לג'נין), אלוני שומרון (מערבית לשקד) ועמק דותן.

היישובים המתוכננים עתידים לאכלס קהילות מגוונות - דתיות, חילוניות ומעורבות. התוכנית נהנית מרוח גבית פוליטית ותקציבית משמעותית מצד הממשלה, וביתר שאת מצד שר האוצר והשר במשרד הביטחון בצלאל סמוטריץ' ושר הביטחון ישראל כ"ץ, שאישרו את המהלכים בקבינט. המועצה כבר השיקה קמפיין נרחב לגיוס משפחות וחלוצים עבור גרעיני ההתיישבות השונים, ודיווחה על היענות מרשימה של אלפי משפחות מכל רחבי הארץ והעולם המבקשות לקחת חלק במיזם.

לדברי דגן, היוזמה היא חלק בלתי נפרד מחזון מיליון תושבים בשומרון, ושילובה עם הסכם הגג ההיסטורי שנחתם לאחרונה עם המועצה (בהיקף של כ-8.5 מיליארד שקלים) נועד להבטיח את עתידו הביטחוני והדמוגרפי של האזור. "גורשנו מארבעה יישובים - ואנחנו מקימים 18", הכריז דגן עם יציאת הקמפיין לדרך, "מדינת ישראל סיימה עם תפיסת הגירוש והנסיגות, וחוזרת לערכים של בניית הארץ".

"יוסי דגן מדגיש כי התכנית מלווה ברוח גבית פוליטית ומדינית משמעותית מצד הממשלה, וביתר שאת מצד שר האוצר והשר במשרד הביטחון בצלאל סמוטריץ' ושר הביטחון ישראל כ"ץ, שדחפו את אישורי הקמת היישובים שב'תוכנית ההתחברות' בקבינט".

שרי הממשלה באירוע החזרה הרשמי לשאנור לפני מספר חודשים. צילום רועי חדי

פרסום קטן לגיוס משפחות, ותוך זמן קצר נרשמו למעלה מ-3,000 משפחות שמעוניינות לעבור לכאן. בקרוב יקומו שני יישובים חילוניים חדשים, ובחודש אלול הקרוב יפתחו שלוש ישיבות חדשות באזור. העם שלנו חזק, ויש פה רוח אדירה של בנייה ויצירה שמחליפה את רעיון החורבן".

כששואלים את אוריה כיצד נראים החיים החדשים ליישובים בשטח, והאם המציאות הולמת את הציפיות שליוו אותה ב-21 השנים האחרונות, ניכר שהיא נרגשת. "הקרוואן שלנו ממוקם בדיוק באותה נקודה שבה עמד הבית שלנו שנחרב", היא מספרת. "בכל ערב שבת, כשאני עומדת להדליק נרות ומביטה אל הנוף המוכר שציפיתי והתפללתי לחזור אליו, הלב מתרחב מאושר. זה מעבר לכל הציפיות והחלומות שלי. זו הרגשה עילאית שקשה לתאר במילים. זכות להיות שם ולקחת חלק במהלך הזה, בגאולה הזאת של הארץ והעם, והזכות הזו נותנת המון כוח. זכות להיות חלק ממשהו גדול בקנה מידה היסטורי".

החיים בשטח המיושב מחדש אינם פשוטים. מדובר בחלוציות של ממש, הכוללת קשיים לוגיסטיים יומיומיים, נסיעות ארוכות, היעדר תשתיות עירוניות מפותחות וניהול שגרת משפחה מורכבת. אך מבחינת אוריה, הקושי מתגמד לעומת תחושת השליחות המשותפת. "נכון שזה מאתגר, ויש שגרה, קניות ונסיעות קשות", היא מסכמת בחיך, "אבל בכל דבר שאני עושה כאן, על האדמה הזאת של שאנור, אני מרגישה את הברכה, השמחה והחיבוק של ארץ ישראל. היא זו שנותנת לנו את הכוחות להמשיך לבנות יחד".

אוריה דגן:
"בכל ערב שבת,
כשאני עומדת
להדליק נרות
ומביטה אל הנוף
המוכר שציפיתי
והתפללתי לחזור
אליו, הלב מתרחב
מאושר. זה מעבר
לכל הציפיות
והחלומות שלי"

מהפכה של ממש".

התוכנית אינה מוגבלת רק לארבעת היישובים שפוננו בצפון השומרון ב-2005 (חומש, שאנור, גנים וכדים). התוכנית האסטרטגית שמוביל דגן מדברת על הקמת 18 יישובים חדשים בצפון השומרון, שישינו את המאזן הדמוגרפי והביטחוני באזור. "יהיו פה פי 50 יהודים ממה שהיו כאן לפני הגירוש", הוא מביטח. "עשרות אלפי תושבים, דתיים וחילוניים כאחד. יצאנו בקמפיין

ומכילה: "הילדים עלו איתנו לאורך השנים. עכשיו, כשאנחנו חוזרים, אנחנו מאפשרים לגדולים, שכבר בנו לעצמם חיי חברה ענפים בשבי שומרון, לעשות את המעבר בקצב שלהם. אם הם מרגישים שהם צריכים או רוצים להישאר שם לערב או שבת עם החברים - אנחנו מחבקים את זה ונוכחים איתם בזמן הזה. המעבר הוא משפחתי - ואנחנו עושים את זה, יחד איתם. והכי חשוב: מחכים יחד לבנות בע"ה בקרוב את בית הקבע שלנו בשאנור".

תוכנית ההתחברות

עבור יוסי דגן, הגירוש מצפון השומרון היה נקודת המפנה ששינתה את מסלול חייו באופן אישי וציבורי. "אני לא פוליטיקאי באופיי, זה מעולם לא עניין אותי", הוא מודה בגילוי לב. "תמיד הייתי פעיל של ארץ ישראל, אבל השליחות הציבורית שלי, הבחירה לרוץ לראשות המועצה האזורית שומרון, נולדה אך ורק מתוך הרצון לתקן את העוול של הגירוש. המטרה הזו משותפת לי ולאוריה, ואנחנו מנהלים אותה יחד כצוות".

התיקון הזה לובש כעת צורה מעשית ורחבת היקף. בני הזוג מתארים בסיפוק כיצד נולד המושג המלווה את המפעל הנוכחי שלהם: 'תוכנית ההתחברות'. "כשישבנו יחד, אוריה ואני, וחשבנו על המונח הזה, חיוך גדול עלה על פנינו", נזכר יוסי בהתרגשות. "זה התיקון המלא לסיום של המונח המכובס והנורא 'תוכנית ההתנתקות'. המטרה שלנו היא לא רק לשקם את מה שהיה, אלא לייצר

בעזרת ה'

עם ישראל חי ומנצח

ברכות לחוות
ולהתיישבות החדשה

לעילוי נשמת עדו זולדן הי"ד

חברת קדומים לעד
הבונה את הישוב

נופים

רוח איתנה

הוא ניהל ביד רמה את "עולם קטן" במשך עשורים, אבל בנפשו היה איש של עולם גדול ומרחבים. כשפרצה המלחמה, איתן אורבך ז"ל לא היסס והפך לקצין ההגנה של חוות צפון בקעת הירדן, שם מצא את מותו בתאונה טראגית. כעת, אשתו נחמה ושותפיו לדרך מקימים את ישיבת "אהבת איתן" - מפעל הנצחה שמבקש לחבר בין עומק התורה לבין בשורת ההתיישבות החלוצית בחוות

// צורית פניגשטיין // צילום: אורית אבטה

איתן ז"ל ונחמה תבל"א

למילואים, אלא גילוי של ייעוד חדש-ישן: ההגנה על אדמות המדינה דרך עולם החוות. "הכל התחיל מהודעה שעברה בקבוצות שאשת חוואי מחפשת שומר עם נשק כי בעלה הוקפץ", מספרת נחמה. "איתן לא יכול היה לעמוד מנגד וקפץ לשמור. הוא בעצם חזר אחרי חצי שנה. הוא נשאב למפעל הזה, שמר בימי השבוע וחזר בשבתות. שמר בלילות ובבוקר היה נשאר קצת להכין ארוחת בוקר ולפנק".

איתן הפך לאוטודידקט של עולם החקלאות והביטחון. "הוא למד להוציא כבשים למרעה, למד לעבוד בבנייה. עסק בדברים שהכי שימחו אותו והוא אהב. זה ריתק אותו: הגיאוגרפיה, ההיסטוריה, המצב הגיאופוליטי. צחקנו עליו שהוא ה'גינקולוג של הכבשים', הוא קרא לנו להמלטות. הוא למד לעשות גז, לבנות בנייה קלה, לעבוד את האדמה".

מהר מאוד הבינו בצה"ל את הפוטנציאל של האיש. איתן מונה לקצין ההגנה המרחבית (הגמ"ר) של החוות בגזרת צפון בקעת הירדן. הוא הבין את מה שרבים במערכת הביטחון התחילו להבין רק אז: החוות הן המחסום האחרון בפני ההשתלטות על אדמות המדינה בגבול המזרחי. החוות תופסות את הרכסים והמשלטים שמגינים על כל תושבי המדינה. "זה הדבר הכי חלוצי בעולם", אומרת נחמה בגאווה.

"בצבא ראו איך הופקרו תושבי החוות שלקחו על עצמם את הדאגה לביטחון", היא מוסיפה. "איתן נענה בשמחה לבקשה. זה התאים לאישיותו. הוא היה איש עבודה, עמל, עשייה. הוא אמר המון: 'אוקיי. נקסט'. זה היה המשפט הקבוע שלו כל יום, כל היום. זה היה פס הקול. לא הייתה לו מנוחה".

חייו הפכו לשילוב בלתי אפשרי של ניהול עיתון, פיקוד צבאי ועבודה פיזית. "הוא שמר בלילות, ישן בבוקר כשעתיים

"כשהיה עם האנשים בחוות הוא היה ממש נוכח. בדרך כלל כשאשה נכנסת למצב של בעל במילואים, כל הבית נערך. אבל אצלנו איתן לא עשה מזה עניין בכלל. הוא אפילו לא קרא לזה 'מילואים', רק אחרי כמה חודשים הבחנתי שאני אשת מילואימניק"

מספרת על מקרה שבו נוצר מתח מקצועי חריף עם אחד העובדים, שהוביל לפרידה. "על אף שדרכיהם נפרדו, איתן הזמין אותו לרכוב יחד והם נשארו חברים. זה נדיר". השליחות של "עולם קטן", בעיני איתן, הייתה עמוקה בהרבה משורת הרווח. "השליחות היא להביא לשבת, למרחב המשפחתי, תכנים בעלי משמעות ערכית. העלון מיועד לבני נוער שאיתם הייתה לאיתן שפה משותפת. זה היה החידוש". היציבות של המפעל הזה הדהימה אפילו אנשי מקצוע חיצוניים. "בחודשים האחרונים לפני שנהרג, איתן נפגש עם אנשי מקצוע במל-אביב, לא מהמגזר. הם עשו תחקיר ונדהמו. לטענתם, בעולם הפרסום אין עלון שמחזיק כל כך הרבה זמן. איתן היה אדם ישר מאוד, מאמין".

המלחמה והשיבה אל הקרקע

השבעה באוקטובר שינה את מסלול חייו של איתן, כפי ששינה את חייה של המדינה כולה. אך אצל איתן, זה לא היה רק גיוס

לקפוץ למים. "התלבטתי", היא משתפת. "הייתי עמוק בתפקיד החינוך כמחנכת במקיף בבית שאן. פחדתי לצאת מאזור הנוחות. איתן הוא ציפור דרור ועצמאי ברוחו. הוא אמר לי: 'קיבלת מתנה, איך את לא לוקחת??'. ומאז, כל השאר היסטוריה. הסתבר שלנהל מדרשה זו לא עבודה שנגמרת בסוף היום. זו עבודה תובענית, סביב השעון, כולל לילות, שבתות וחגים. זו עבודה שאם לא הצלחת לרתום את המשפחה, זה לא יכול לעבוד. איתן היה שם באופן טבעי, לקח חלק ועודד". היום, נחמה ממשיכה ללמד במדרשה ולקחה על עצמה את ניהול הגרעין התורני בנוף הגליל.

במשך למעלה משני עשורים, איתן היה עמוד התווך של "עולם קטן". בתקופה שבה עולם הפרסום והמדיה הדתית היה בראשיתו, איתן הביא שפה חדשה. הוא היה האיש שדואג שהמכונה תעבוד. "איתן היה איש הכספים", מסבירה נחמה. "זו בעצם העבודה השחורה המלוכלכת. זו עבודה שמזמנת הרבה מתחים, והוא הצליח לעשות את זה תוך יחסי אנוש מעולים. נפשות עמיתיו נקשרו בנפשו". נחמה

בור נחמה אורבך, ההיעדר הוא האתגר הגדול ביותר. "אחד האתגרים הקשים היא שבת לבד", היא מודה, "שבת זה האירוע של השבוע. זה קשה מאוד כל שבת מחדש. האמת היא שעד יום הזיכרון לא העזנו לאכול אף ארוחת שבת לבד, כל הזמן התארחנו ואירחנו. שולחן שבת בלעדיו מנכיח את העדרו. אי אפשר לתאר את החוסר, זה לא נתפס, קשה להכיל".

איתן אורבך ז"ל, שנהרג בתאונת ריינג'ר בט"ו בכסלו תשפ"ו, היה דמות מוכרת במגזר, גם אם שמו לא תמיד התנוסס בכותרות. במשך 22 שנים הוא היה האיש שמאחורי הקלעים של "עולם קטן", עלון השבת הידוע. אך בחודשי חייו האחרונים, דמותו התגלתה במלוא עוצמתה במקום אחר לגמרי: בין הרכסים החשופים של צפון בקעת הירדן, במרדף אחרי כבשה טועה, ובשמירות לילה ארוכות מול גבול המזרח.

הדרך לבית שאן: "איתן הוא ציפור דרור" סיפורם של נחמה ואיתן מתחיל בירושלים. הוא, בן אלון שבות שבהרי יהודה; היא, חיפאית במקור. "הכרנו בירושלים", היא נזכרת בחיוך. "שירתתי בבית שאן בשירות הצבאי והתאהבתי במקום. אחרי החתונה גרנו בירושלים וקנינו דירה, אבל היה לנו ברור שלא נישאר שם. איתן חלם להקים יישוב ואני חלמתי על בית שאן. בסופו של דבר, לא היה קשה לשכנע אותו לעבור לשם".

חתונת הבת הבכורה, חודש אחרי לכתו של איתן

איתן בטקס קבלת דרגות רס"ן | צילום: באדיבות המשפחה

- במרעה, בבנייה ובשמירה. המטרה היא לגדל דור של תלמידי חכמים שאינם מנותקים מן הקרקע, אלא כאלו שהתורה שלהם יונקת מהמרחבים ומהאחריות הלאומית. "כשאתה מתחבר למשהו שאתה מוכן למסור עליו את הנפש, הזמן והכוחות - הכל הופך להיות פשוט", אומרת נחמה. "בעזרת השם תהיה תורה גדולה וזה ירים יישוב סביב הישיבה. זה יביא עוד התיישבות למקומות נצרכים ועוד דורות שיגדלו על תורה וארץ ישראל ויפיצו את הבשורה".

הישיבה מיועדת לבחורים שמחפשים עבודת השם שמשולבת בעמל כפיים, בדיוק כפי שהיה איתן. בחורים שכבר נרשמו לשנת הלימודים הקרובה יזכו ללמוד ולהתחבר במקומות שבהם איתן השאיר את חותמו.

במבט קדימה, נחמה אורבך מבקשת להמשיך את המורשת של איתן לא רק דרך המפעלים הגדולים, אלא דרך הרוח היומיומית של עשייה ללא לאות. "ביום הזיכרון החלטנו להתחיל להתמודד ופחות להדחיק", היא אומרת בגילוי לב.

הישיבה החדשה, הנושאת את שמו, לא תמלא את חסרונו בבית ליד שולחן השבת, אבל היא תבנה עוד קומה בבית הלאומי, בארץ. הישיבה תהיה הקול המדהד של מאות בחורים שילמדו תורה על הרכסים, שיחברו את האדמה לשמיים. שבכל בוקר מחדש יקומו ויגידו לעצמם, בדיוק כמו איתן: "אוקיי. נקסט".

איתן אורבך לא היה איש של נאומים גדולים, הוא היה איש של מעשים גדולים שנעשו בצניעות ובהתמדה. ישיבת "אהבת איתן" היא לא רק הנצחה לאיש שהיה, אלא זריעה של זרעים חדשים באדמת הבקעה ובנשמות הצעירות של דור העתיד. "זה הרבה יותר מפרויקט זיכרון והנצחה", לדברי נחמה, "זה נסיון להמשיך לבנות את הדברים שהוא חי עבורם. תורה, אהבת הארץ, נתינה, אחריות ואמונה בעם ישראל".

שובאל שושן גויס על ידי איתן למילואים במערך החוות. בלילה האחרון הם היו יחד, מספרת נחמה. "הם דיברו על זה שצריך תורה בחוות. הרב שובאל הרים את הכפפה, ויעמוד בראש הישיבה, וכעת אנו ממשיכים את החזון הזה".

הקונספט של "אהבת איתן" הוא שילוב ייחודי: יום שמתחיל בלימוד ישיבתי של גמרא, הלכה ומוסר, וממשיך בישום. בעבודה פיזית בחווה

האחרונות בין איתן לרב שובאל שושן, רב בישיבת ההסדר בית שאן, עלתה שוב התובנה: הצורך להביא את עומקה של התורה אל תוך המרחבים החלוציים של החוות.

פרויקט ההנצחה המרכזי שקם לזכרו הוא ישיבת "אהבת איתן". הישיבה, שמוקמת בשיתוף פעולה עם בעלי החוות, מבקשת ליצור מודל חדש של "תורה בחוות". "הרב

ועבד ביום עד הערב, נח טיפה ויצא לשמירת לילה. הוא שמר ותוך כדי עבד. הוא עבד ותוך כדי גם טיפל במערך הביטחון בחוות. אבל כשהיה עם האנשים בחוות הוא היה ממש נוכח. בדרך כלל כשאשה נכנסת למצב של בעל במילואים, כל הבית נערך. אבל אצלנו איתן לא עשה מזה עניין בכלל. הוא אפילו לא קרא לזה 'מילואים', רק אחרי כמה חודשים הבחנתי שאני אשת מילואימניק".

הלילה האחרון והצוואה הבלתי כתובה

ביום שישי חורפי, בט"ו בכסלו תשפ"ו, חודש בלבד לפני חתונת בתו הבכורה, הגיעה הבשורה המרה. איתן נהרג בהתהפכות הריינג'ר שבו נסע עם חברו הקרוב, הרב שובאל שושן. השבעה הפכה למפגש בין עולמות שרק אדם כמו איתן יכול היה לחבר. "כשהגיעו העמיתים מ'עולם קטן', הם סיפרו על הזמנות, היושר וההגינות שלו, על מאור הפנים ויחסי האנוש יוצאי הדופן. כשהגיעו בעלי החוות, הם נכנסו לנו ללב. אנשים כל כך מיוחדים, שמקדישים את חייהם לכלל בסגפנות. ונוער החוות, שנפשו נקשרה ממש בנפשם".

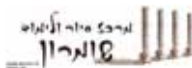
אחד הרגעים המרגשים בשבעה היה בואם של נערים מהחווה שבה שירת איתן בחודשים הראשונים. "איתן אהב אותם מאוד ויצר איתם קשר מיוחד. אחד מהם ישב ולא יכול היה לדבר, הוא רק בכה. הסתבר שאיתן לא רק שמר איתן - הוא למד איתן. חלקם עשו בגרירות בזכותו. הוא למד איתן תנ"ך ומתמטיקה, מה שצריך".

מתוך השכול והכאב, נבטה הבנה: הדרך שבה איתן הלך בשנתיים האחרונות - החיבור בין רוח לחומר, בין תורה לשמירה על האדמה - חייבת להימשך. בשיחות

"הוא הבין את מה שרבים במערכת הביטחון התחילו להבין רק אז: החוות הן המחסום האחרון בפני ההשתלטות על אדמות המדינה בגבול המזרחי"

חוות עמק תרצה. צילום נתנאל פרומן

'אוצרות שומרון'

מרכז סינון עפר ושטיפת חרסים מאדמת השומרון

למרגלות שומרון העתיקה, בעמק שבי שומרון, מחכה לכם חוויה ייחודית
מרכז סינון עפר ושטיפת חרסים מהחפירות בגן הלאומי סבסטיה שומרון.
העפר שנאסף מהחפירה עובר שטיפה במסננות מיוחדות עם מים, וכך
מתגלים ממצאים אמיתיים שנחבאו בין גרגרי החול.
בפעילות תזכו להיות "ארכיאולוגים ליום אחד", לגלות בעצמכם ממצאים
מרתקים, ולחוות את ההיסטוריה בידיים שלכם!

בסמוך למרכז סיור ולימוד
שבי שומרון

10:00 - 12:00
15:00 - 19:00

אוגוסט בימים שלישי ורביעי

דרך ארץ מורשת

השתתפות מותנית ברישום מראש

למידע נוסף והרשמה חפשו מתקן סינון העפר באתר תיירות שומרון

053-9442800

WWW.TOURSHOMRON.ORG.IL

A, B, C, די!

יהושע שרמן ואליאב ליבי איבדו את הבנים יהודה ודוד הי"ד בצפון השומרון ובעזה, אך מתוך הכאב הם מבקשים לקרוא בקול ברור - הבנים שנפלו על המולדת הם חלק מדמים רבים שנשפכו פה על אסון אוסלו. יחד הקימו את פורום 'הביתה' הקורא לבטל את הסכמי אוסלו וליישב גם את שטחי A ו-B, בשטחים הפתוחים, ובכך למנוע כל תרחיש של טבח המוני בלב המדינה
// אוריה שילת // צילום: ניצי אילן

- אבל הוא היה שליח של עם ישראל בלחימה. בתור חברה קבלנית עם כלים הנדסיים, השתתפנו בהריסות מבנים ובלחימה. ככה דוד חי וככה הוא גם נפל - כשליח של עם ישראל בכל חייו. בילדותו, כל שנתיים עברנו דירה, פעלנו ליישב את שטחי ארץ ישראל, לעבוד בחקלאות ולהתחבר לאדמה. דוד שלנו נולד, גדל וחי לתוך זה - וככה הוא גם נהרג, מתאר ליבי בכאב, ומספר על דוד הי"ד: "הוא התעקש לעשות הכול במסירות מאוד מאוד גדולה, מתוך תחושת שליחות ומודעות מרשימה לגודל השעה ולחשיבות העשייה".

ליבי ממשיך ומתאר את מה שהוביל אותו לפעול לביטול הסכמי אוסלו ולהתיישבות מלאה בכל שטחי יהודה ושומרון: "אחרי שדוד נהרג, בניגוד לקולות שדיברו על ריבונות והחשש מריבונות, הבנו שגם אם משתמשים בטרמינולוגיה של 'ריבונות מלאה' - בפועל מה שעלול להתקבל זו ריבונות חלקית בשטחי C בלבד, אפילו לא B. החשש שלנו הוא שריבונות כזאת לא רק שלא תקדם אותנו - היא ממש תיקח אותנו אחורה, ובעצם תקים עלינו בפועל את מדינת הטרור הפלשתינית. מתוך כך הגעתי ממש לעסוק בסוגיה הזאת", מסביר ליבי ומתאר את מהלך האירועים: "ישבנו וחשבנו לעומק, עשינו ניתוח קרקע וגילינו שיש ביהודה ושומרון

בשטחי A ו-B מיליון ו-300 אלף דונם של שטחים פתוחים שקל מאוד ופשוט מאוד ליישב אותם

המל"ל גם כן אמרה כי אין לה תשובות לתת משום שהיא לא יודעת, שכן רק ב-19:30 בערב אמש הודיעו לה שעליה להתייצב בוועדה, אבל היא לא יודעת כלום, ומי שאחראי על הזירה הפלשתינית במל"ל (בן אדם אחד, לדבריה) ואמור לפקח על הנושא, בכלל שוהה כעת בחו"ל, ולדבריה: "כף רגלי מעולם לא דרכה בשטח", כך שאין לה שום דבר לומר בעניין ההפרות.

אליאב ליבי הזדעק על הדברים ואמר שמדובר פה בדם ילדינו, ובמקום לפקח על מה שקורה פה ולתת תשובות הגונות, כל האחראים נוקטים את גישת "אני יצאתי בחמש". נראה היה מהדיון כי האמת המרה שאין להתחמק ממנה, היא שבמשך 30 השנים שחלפו מאז חתימת הסכמי אוסלו, אין גורם מדיני וביטחוני שבאמת מפקח ובוחר את ההפרות מהצד הפלשתיני, למרות שהן רבות מספור, ומדינת ישראל ממשיכה להתנהל כאילו היא מחויבת לעמוד בהסכמים שהצד השני הפר ברגל גסה כבר מזמן.

מתוך השכול אל השליחות

"דוד שלנו נהרג בבית החולים האינדונזי לפני שנה וחודשיים", פותח אליאב ליבי את השיחה וממשיך: "הוא עלה על נפל טיל של חיל האוויר, ששמו עליו מוקש דריכה רוסי. דוד היה שליח של עם ישראל. הוא לא היה חייל

א ת יהושע שרמן ואליאב ליבי פגשתי בכנסת. השכם בבוקר התייצבו השניים בוועדת החוץ והביטחון, לוועדת המשנה לענייני איו"ש לדיון בנוגע להפרות של הסכמי אוסלו מצד הרשות הפלשתינית, בהובלת ראש הוועדה חבר הכנסת צבי סוכות מהציונות הדתית. ישבתי בפינת אולם הוועדה וצפיתי בקרקס המתחולל, שאילו לא היה מייצג את אוזלת היד בנוגע לביטחון של כולנו - היה ממש מצחיק. לא אכביר במילים על אותו הדיון, אך בקצרה: אלוף משנה להט שמש, סגן ראש המינהל האזרחי, ונציגת המטה לביטחון לאומי הוזמנו לדיון על מנת לענות על שאלה פשוטה - מה הן ההפרות של הסכמי אוסלו מצד הרשות הפלשתינית, הידועות להם כמי שאמורים להיות הגורם המפקח על כך בשטח. השניים המשיכו להתחמק וסירבו לענות שוב ושוב לחבר הכנסת סוכות, אף שקיבלו מראש את המצע לדיון ובו פירוט של התשובות שהם נדרשים לתת בוועדה.

שיא האבסורד היה כשאלוף משנה שמש הסתכל בדפים שלו ואמר: "כתוב פה בלתי מסווג... זה מסמך של המל"ל", וקם ממקומו להראות לנציגת המל"ל את המסמך, שאישרה שהמסמך בלתי מסווג, אך אלוף משנה שמש המשיך לגמגם ואמר כי אינו בטוח שהוא יכול להתייחס לדברים, למרות שהוא הגורם המפקח בשטח, מטעם המינהל האזרחי והמתפ"ש (מתאם פעולות הממשלה בשטחים). נציגת

אליאב ליבי, מחקימי פורום 'הביתה': "כמדינה, לא שינינו מילימטר בנושא הזה בין שבעה באוקטובר לשישה באוקטובר. אנחנו מתייחסים לרשות הפלשתינית, אנחנו מתאמים איתה, אנחנו לא פועלים לאסוף את הנשקים מהמנגנונים הכאילו מתואמים"

באופן מיידי, שזה מעשי ושהמהפכה החקלאית והרוחנית שכבר החלה בעשור האחרון - אנחנו יכולים לעשות אותה עכשיו גם בשטחי B ו-A ולהביא לעם ישראל תשועה גדולה בנושא הביטחוני. זה מה שהביא אותנו לעסוק בזה. "בהמשך, יחד עם יהושע שרמן, הקמנו את פורום 'הביתה' ויצאנו לפעילות ציבורית ומערכתית, מול הדרג הביטחוני והמדיני, ראשי המועצות וכלל הציבור, להדהד את ההבנה הזאת שיש ישות טרור ששולטת בשליטה גאוגרפית מטורפת על כל מרחבי ארץ ישראל, ואנחנו לא יכולים לאפשר לה לקום", הוא אומר. "פשוט מאוד למנוע את זה ולשנות את זה. זו בסך הכול החלטת קבינט, ואנחנו יכולים לעשות את אותה מהפכה שעשינו בשטחי C, גם בשטחי B ו-A. יש שם מיליון ו-300 אלף דונם שאפשר לשוב אליהם, אפשר להשיב אותם הביתה בצורה פשוטה מאוד, על ידי אותה עשייה שעשינו עד היום רק בשטחי C כשליחים של עם ישראל. אנחנו פועלים כאזרחים שרואים את עצמם לא רק כמי שצריכים לקבל זכויות מהמדינה, אלא כמי שבאים גם לפעול למען המדינה. כאזרחים שבאים לתת למען המדינה, אנחנו רוצים לקדם את העשייה הזאת ואת השבת השטחים האלה, ולחזור הביתה".

השכול ששינה את התפיסה

יהושע שרמן, אביהם של יהודה הי"ד שנרצח ושל דניאל יבדל"א שנפצע בפיגוע ליד חוות 'שובה' ישראל' לפני שלושה חודשים, הוא השותף של אליאב ליבי בפורום 'הביתה', ובו הם פועלים יחד לחזרה לכל שטחי יהודה ושומרון ולביטול הסכמי אוסלו. "בשבת ב'ג' ניסן בצהריים, דניאל ויהודה יצאו לסיור ביטחוני מסביב לחווה, בשטח שעובדים בו כל הזמן, ללא הפסקה, גם בשבתות ובחגים על כלים הנדסיים שאוכלים את ההרים מסביב לחווה, על מנת לשלוט בשטח ולספק ביטחון",

מתאר שרמן, וממשיך לספר בכאב על הפיגוע והאובדן הטרי של הבן האהוב יהודה: "במהלך הסיור הביטחוני הזה, מחבל ערבי נסע אחריהם עם טנדר, ובאיזשהו שלב ניגח אותם והעיף אותם לתעלה. דניאל נפצע קשה ויהודה נהרג במקום.

"דניאל ניסה לטפל ביהודה, אך במקביל הוא התמודד עם ליניץ' שהתחיל על ידי ערבים שירדו מכיוון הכפר. גם המחבל עצמו צחק עליהם שם, הוא אמר שהוא בא להרוג אותם, הוא אמר להם 'זה או אנחנו או אתם, אז באתי להרוג אתכם'. הנשק של דניאל נשבר כשהם עפו מהרינג'ר, ככה שהוא לא יכול היה אפילו לאיים עליהם עם הנשק או לבצע ירי לכיוונם. דניאל הבין שהוא צריך לעצור את זה - אחרת הם יהרגו את שניהם. הוא צעק להם שיהודה כבר מת והוא פצוע קשה, אז מה הם רוצים עוד להשיג. הם נבהלו מאוד, ואז הוא התחיל לנסות לנהל משא ומתן איתם כדי להשיג טלפון. הם כמובן לא נתנו לו. בהתחלה הוא עלה למעלה לחפש ברינג'ר, הוא לא מצא וירד בחזרה.

"כל זה קורה כשהוא פצוע קשה, והוא מבין כבר שיהודה לא איתו", מתאר שרמן בכאב, אך מסתבר שלמרות האסון הנורא קרה לדניאל גם נס גדול: "למפרע מסתבר שהוא היה עם שבר בצוואר ושבר בגב. בתוך כל החושך הזה, כל הקושי הזה, כל המכה הזאת שקיבלנו כמשפחה - יש פה אור גדול, דניאל ניצל ולא נהיה נכה במאה אחוז מהדבר הזה".

הוא מתאר כיצד הערבים נהגו באכזריות כלפי דניאל הפצוע קשה וכלפי יהודה, שכבר באותן דקות לא היה בין החיים, ואיך כוחות הביטחון מיהרו לאמץ את הגרסה השקרית של הערבים: "לאחר עשר דקות, דניאל הצליח להשיג טלפון ולהתקשר אליי, ואז הקפצנו עזרה. הגיע לשם אמבולנס של הסהר אדום, אבל כמובן אף אחד לא טיפל בו. כמו כן בהודעה שיצאה בהתחלה, המשטרה, צה"ל ומתפ"ש לוקחים כעובדה את ההודעה של הפלשתינים שהמציאו שהם גנבו את הטנדר ועשו תאונה.

"כשקפצתי לשטח יחד עם קב"ט שומרון, פגשתי שם בכיר בצבא מחטיבת שומרון, שאמר לי: 'אתה בבעיה קשה, הבן שלך גנב את הרכב ועשה תג מחיר'. בזמן שאנחנו מקבלים את יהודה, ותוך כדי שהם מוציאים את דניאל מהרכב, זה מה שהיה לקצין בכיר שם בחטיבה להגיד לי", מתאר שרמן בכאב את האבסורד, אך הוא לא ויתר והמשיך להליחם על שמם הטוב של בניו החלוצים: "בדרך לבית החולים

אליאב: "המדרגה הכי פשוטה וקלה שאפשר לעלות עליה ולבצע אותה באופן מיידי בדרך אל הגאולה השלמה, היא התיישבות בשטחים הפתוחים ב-A ו-B, באופן מיידי".

נלחמנו לטהר את השם של יהודה. יוסי דגן עזר לנו שם מאוד, וככה בשיחה עם האוגדנר ולאחר מכן עם אנשי שב"כ, לאט לאט הצלחנו להעביר להם את הגרסה של דניאל.

"כשהגענו לבית חולים, דניאל שאל אותי, 'אבא, יצאה שבת?' עניתי לו שעוד לא, והוא אמר: 'אני חייב שתגיד לי כשיוצאת שבת. נגמר שטחי C, אנחנו הולכים להקים לזכר יהודה התיישבות יהודית בשטחי A ו-B. ואכן, מיד כשיצאה השבת, הוא הראה לי שלוש נקודות בפלאפון שלי, שבהן הוא רוצה לעלות לקרקע. כשהוא עוד נמצא בחדר הלם, הוא התקשר למאיר אליהו ונפתלי כצמן, השותפים שלו מהחווה, ואמר להם שיבואו לבית החולים לראות את הנקודות שאליהן הוא רוצה לעלות". שרמן מספר על הנקודות בשטחי A שאליהן ביקש דניאל לעלות: "נקודה אחת היא ממש במקום הפיגוע, עוד אחת בשייח' אבו נמל, שהיום יש שם כבר אנשים, והשלישית בג'בל חורייש. והוא אומר 'זהו, אנחנו עולים. זו התשובה שלנו לרצח של יהודה, אנחנו לא נחלש'. באמת, הוא הפגין שם כוחות נפש אדירים. אני אמרתי לו, 'דניאל, תנשום רגע. אני עוד לא יודע מה אני עושה עם עצמי, אין לי מושג, רק הרגע נחת עליי הטיטל הזה של אב שכול'. אבל הוא כבר רץ. במהלך השבעה, הרגשתי גם אני את הדחיפה הזאת לצאת מהקונספציה. אני עצמי הייתי בקונספציה הזאת של שטחי C, בירדתי עם עצמי את הדבר הזה, והבנתי שאני צריך לעשות פה תשובה גדולה".

נראה כי הפריצה של גבולות אוסלו והיציאה מהקונספציה הזאת, היא ממש הצוואה של יהודה הי"ד, כפי שאביו מספר: "ליהודה היה מאוד קשה כשהקמנו את החווה. הוא השתגע שאני ודניאל מדדנו את גבולות שטחי C סביב החווה. הוא אמר לנו שאנחנו בכלל לא בכיוון, מסתכלים בקוצר רואי רק על שטחי C ולא רואים את הסכנה. גם ברמה הרוחנית, כאב לו מאוד שארץ ישראל נעזבת ונחטפת פה על ידי האויבים שלנו, וגם ברמה הפרקטית, הוא אמר לנו כל הזמן 'אתם במאבק של אתמול'. עשיתי תשובה גדולה על הדבר הזה אחרי שיהודה נרצח, וככה בשותפות עם אליאב ועוד חברים נולד פורום 'הביתה'".

נלחמים על התודעה

ההיכרות בין יהושע שרמן לאליאב ליבי לא החלה עכשיו. השניים מכירים כבר קרוב ל-25 שנים, מהפיגוע שהתרחש ביישיבת התיכונת 'חיצים' באיתמר, שבו נרצחו שלושה בחורים ביישיבה, בהם אברהם סיטון הי"ד בן ה-17 מהיישוב שילה, שהיה בן גילם וגדל עם ליבי בשילה, ושלושה שבועות לאחר מכן נרצח תלמיד נוסף מהיישיבה, שמואל ירושלמי הי"ד, גם הוא בן אותו הגיל מהיישוב שילה שלמד ביישיבה באיתמר. החיבור הנוסף ביניהם וההובלה של פורום 'הביתה' קרו רק אחרי הפיגוע שבו נרצח יהודה הי"ד לפני שלושה וחצי חודשים.

גם הבנים של השניים, יהודה ודוד הי"ד, זכו להכיר. השניים היו יחד בחוות 'מרום שמואל', שהקים הראל (המכונה קוקו) ליבי, אח של אליאב. "גם אני הייתי שם בחווה בתור חייל הגמ"ר, בשירות המילואים שלי לאחר פרוץ המלחמה, ופגשתי שם את דוד הי"ד", מספר שרמן.

"המטרה שלנו היא להעביר את התודעה הציבורית של האנשים ומקבלי ההחלטות

באופן מיידי. "האמירה, הדרישה, הרצון והתקווה שלנו הם להצליח כמו שהצלחנו באיגוד החוות, שאני בין חברי המזכירות בו, לבוא וליישב את שטחי C ולחולל מהפכה שהממשלה הזאת, ברוך השם, מכפילה ומועצימה אותה, וגם מביאה להחלטות היסטוריות ומקדמת באמת חלק מתיקון חטא אוסלו", ליבי מתייחס למהפכה שמוביל השר

סמוטריץ' בהתיישבות, וליותר ממאה יישובים חדשים שאושרו ביהודה ושומרון. ואולם בו בזמן הוא מתריע שזה לא מספיק, כיוון שהכול נעשה בתוך גבולות 'קונספציית אוסלו', ולא פורץ החוצה לשטחי B ו-A.

"התיקון הגדול הזה והמרגש הזה, שמובילה הממשלה, מול הכאבים המטורפים שאנחנו חווים כחברה במלחמה, ואנחנו אישית משלמים כמשפחה באופן ישיר את המחיר הכי איום וגורא שאפשר לשלם - כל התיקון הזה בינתיים קורה רק בנקיקי אסון אוסלו", ליבי קובע נחרצות, "כמדינה, לא שינינו מילימטר בנושא הזה בין שבעה באוקטובר לשישה באוקטובר. אנחנו מתייחסים לרשות הפלשתינית, אנחנו מתאמים איתה, אנחנו לא פועלים לאסוף את הנשקים מהמנגנונים הכאילו מתואמים. אנחנו מאפשרים את ישות הטרור הזאת, מאפשרים לה להפוך למפלצת, וחלילה הטבח יכול לגבות מאיתנו מחירים הרבה יותר גדולים, לא כמו מה שחוויו בטבח שמחת תורה תשפ"ד - אלא בכפל כפליים.

"גם הגירוש מגוש קטיף התגלגל אלינו בעקבות הסכמי אוסלו", קובע ליבי, "את התשלומים ששילמנו על הסכמי אוסלו, שילמנו בתשלומים לאורך השנים, אבל במחיר הרבה יותר גבוה ממחיר הדמים ששילמנו בטבח שהשתולל בעוטף, וגם ההרוגים שם - הם בגלל האיוולת הזאת של חטא המרגלים של דורנו, הסכם אוסלו. גם הנופלים בלחימה בכל המרחבים בחבל עזה, מספרים איומים ונוראים של דם בנינו האהובים, אנחנו משלמים בשל חדלות פתרון", הוא אומר בכאב. "אנחנו לא נותנים שום מענה ושום תגובה אמיתית ואפקטיבית למפלצת הזאת שהקמנו במו ידינו על עצמנו".

ליבי מסביר כי רצף האירועים הזה הביא אותם לקפוץ למים ולפעול בכל כוחם ובכל המישורים האפשריים לשינוי שורשי בתודעה הציבורית והנהגתית. "מתוך התודעה הזאת שיש כל כך הרבה מרחב פתוח שאפשר לבוא ולגאול

בניית הארץ

זה הדגל שלנו!

אנו בחל"כ שומרון גאים לעמוד בחזית הבנייה ולהיות שותפים במהפכת ההתיישבות ביהודה ושומרון.

אשדוד

כרויקט אדם

חרמש

אלפי מנשה

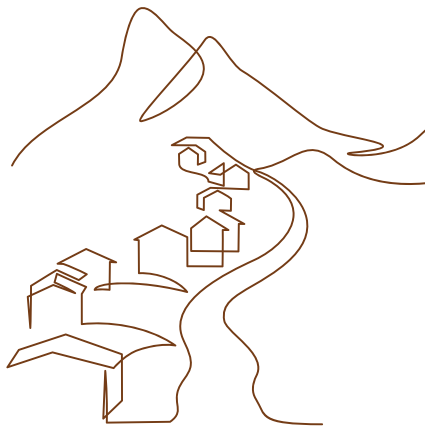
נופים

בית-אל

המהלך שהלך יוסף לאחיו מחברון לדותן. צריך להתעכב על הסכנה שבזה, אבל גם על ההזדמנות שיש היום בשטחים הללו ולדחוף את זה בכל הכוח. אני קורא לכולם להיות שותפים במאבק הזה, בפנייה לנבחרי הציבור, בעשייה, בתמיכה בחוות, בתמיכה בהתיישבות, בתמיכה בקמפיין שלנו. צריך פה את עם ישראל בכל כוחותיו כדי להביא בעזרת השם את הבשורה ואת הגאולה הזאת".

לסיום, מוסיף ליבי: "כשאני מנסה לקום מתוך השבר הפרטי שלי, אני חושב על סבא שלי, שקם מתוך השואה והקים משפחה עם יותר מ-100 נכדים, אחרי שהבת שלו ואשתו נרצחו בשואה. הוא קם מתוך שואת אירופה ובא לפה, הוא לא ידע ולא היה יכול להבין איך הולכת להיראות גאולת עם ישראל. אבל היה ברור לו שהוא צריך להתחתן, להקים בית מחדש ולעלות לארץ ישראל. אחרי זה היה ברור לו שהוא מוותר על כל רכושו ועולה לארץ ישראל, וככה הוא עשה. כל פעם יש שלב אחד שהוא ברור, שאותו אנחנו חייבים ליישם. מצד אחד אנחנו צריכים לדעת מה התכלית ולכן אנחנו הולכים, ואנחנו הולכים אל בית המקדש, אבל אנחנו מבינים מה המדרגה הקרובה שאפשר להתקדם אליה בסולם. המדרגה הכי פשוטה וקלה שאפשר לעלות עליה ולבצע אותה באופן מיידי בדרך אל הגאולה השלמה, היא התיישבות בשטחים הפתוחים ב־A ו־B, באופן מיידי".

יהושע שרמן, ממקימי פורום 'הביתה': "היום אפשר בלי כדור אחד, בלי ירייה אחת, בלי רובה, לבוא וליישב את השטחים הפתוחים האלה על ידי חוות, על ידי חקלאות, על ידי התיישבות, בהחלטה מושכלת, מתוך הבנה שאם לא נעשה כך - יש פה אסון שהולך להתממש"

השניים יחד עם דניאל שרמן בחוות שובה ישראל

יהושע: "או שתהיה פה התיישבות יהודית, או שאין מדינת ישראל. אוטונומיה פלשתינית בשטחים הללו - זה פשוט לבחור בהשמדת מדינת ישראל"

אבל עדיין זוכרים שחלקים גדולים מארץ ישראל פשוט אנוסים יום יום. לא במעורות, אלא על גבי הקרקע, רק לפתוח את העיניים ולראות איך הם מתייסרים תחת כובש ועם זה במקום לשוב הביתה לחיק עם ישראל".

"בכל מקום ביהודה ושומרון אפשר לראות עבודות עפר, כבישים שנסללים, ותשתיות של מים וחשמל שמוקמות בכמויות על ידי הערבים", מעיד שרמן. "בצפון השומרון, בגוש אריאל, בדרום הר חברון, בשמורה ההסכמית במדבר יהודה ובכל שטחי B ו־A, רואים פריצת ענק של תשתיות, שמכוונת על ידי מיליארדי דולרים שמזרמים מהאיחוד האירופי, שמנסה להתערב פה במדינת ישראל. זו תוכנית מסודרת, כמו תוכנית סלאם פיאר של הרשות הפלשתינית למשל, זה לא משהו מקרי. התוכנית היא להשתלט על השטחים הפתוחים בשטחי B ו־A ולגרום למדינת ישראל להגיע לנקודת האלי-חזור, שבה מדינת טרור פלשתינית תהיה עובדה בשטח. אנחנו במלחמה נגד הזמן. אנחנו מרגישים כמו הילד הקטן עם האצבע בסכר, או הילד שצועק 'המלך הוא עירום', כשאף אחד מסביב לא שם לב".

במדינת ישראל, שצריך לצאת למלחמה על שטחי B ו־A, על השטחים הפתוחים", אומר שרמן נחרצות בהתייחס לפעילות של פורום 'הביתה', ומסביר: "הזמן קצר, הממשלה הזאת תכף מסיימת את ימיה. אנחנו מקווים שזה עוד יקרה לפני שהיא תסיים את ימיה, וגם אם לא, אנחנו רוצים שזה יעלה במשא ומתן של המפלגות לפני הקמת הממשלה החדשה - דרישה ברורה לבטל את הסכמי אוסלו הארוכים, או לפחות ליישב את השטחים הפתוחים בשטחי B ו־A, בדרכים כאלה ואחרות.

"כשאתה רואה את השטחים, כשאתה מסתכל על המפות - אתה רואה את כל גב ההר פרוס לפניך, כמו שאמרתי לנציגת המל"ל בדיון - או שתהיה פה התיישבות יהודית, או שאין מדינת ישראל. אוטונומיה פלשתינית בשטחים הללו - זה פשוט לבחור בהשמדת מדינת ישראל. אי אפשר לקיים אותה יחד עם מדינת ישראל.

"אנחנו רוצים למנוע את האסון הבא, במקום שיפשוטו על רעננה, כפר סבא, וראש העין, במקום שנאבד חיילים, ילדים ומשפחות, במקום ששוב יבוצעו כאן מעשי זוועה כמו מה שראינו בעוטף עזה, ואז נצטרך לכבוש מחדש שטח שעכשיו עומד ריק. היום אפשר בלי כדור אחד, בלי ירייה אחת, בלי רובה, לבוא וליישב את השטחים הפתוחים האלה על ידי חוות, על ידי חקלאות, על ידי התיישבות, בהחלטה מושכלת, מתוך הבנה שאם לא נעשה כך - יש פה אסון שהולך להתממש, ואת זה אנחנו עושים בפורום הזה, וצועקים בכל גרון ובכל מקום, בניסיון למנוע זאת", אומר שרמן בכאב. "ארץ ישראל משולה לאישה", גורס ליבי. הנביא ישעיהו אומר: 'כי יבעל בחר בתולה יבעלך בנייך'. מצד אחד, התיאור של הקשר עם הארץ ישראל הוא של קשר עם אישה, ומצד שני תיאור של קשר עם אמה. הפסוק עצמו מתייחס לשני הכיוונים, ששניהם מהותיים ביחס שלנו לארץ ישראל. המציאות שבה ארץ ישראל מופקרת ואדמת ארץ ישראל מופקרת, שחבלי ארץ חטופים בידי זרים ונאנסים בידי זרים - צריכה להסתיים. אנחנו מתרגשים לראות את עם ישראל שב לחלקים גדולים,

"הכוונה שלהם היא להקים ישות טרור שתמחק ותשמיד את כל מדינת ישראל. המנהיגים שלהם קוראים לזה כל הזמן, שומעים את זה, מי שמקשיב בערבית שומע את זה בכל מקום", מוסיף ליבי על דבריו של חברו.

"גם בתוכנית של סמוטריץ', שאישר הקמה של 103 יישובים חדשים, מתוך זה במועצה האזורית שומרון הולכים להקים עכשיו 18 יישובים שאישרו להם, שזה באמת המון וזה מדהים - אבל כל האזור כולו המיועד ליישובים החדשים נמצא בעוטף של B ו־A, אין מקום אחד בתוך שטחי B ו־A, מספר שרמן ומרחיב: "הכול נובע מהתפיסה שזה בלתי אפשרי. כשמסתכלים על המפה של ההתיישבות ביהודה ושומרון, רואים שהכול בנקיקים".

"גב ההר הוא נקיקים צרים מאוד שכל התיישבות חיה בתוכם", מסביר ליבי. "זה שאומרים שרוב השטח ביהודה ושומרון, 5.8 מיליון דונם, הוא שטח C - זה נכון, כי רוב השטח הוא בבקעה. ים המלח, מדבר יהודה, והשטח שקרוב לגדר המערכת בגבול המזרחי. אבל בחלק השולט, בראשי ההרים, השטח הפלשתיני לעומת שטחי C גדול ב-90 אחוז. ההתיישבות כולה חיה בנקיקי אוסלו".

לפקוח את העיניים

שרמן וליבי פועלים יחד במרץ בחודשים האחרונים. הם מארגנים סיורים לאנשי ציבור, אנשי חינוך, ראשי מוסדות, אנשי תקשורת ועיתונות, משפיעני רשת וכל מי שרק יכול לבוא ולראות בעיניים את המצב בשטחי A ו־B. גם דניאל, בנו של יהושע שנפצע קשה בפיגוע שבו נרצח אחיו רק לפני שלושה וחצי חודשים, פועל איתם מאחורי הקלעים ודוחף את פעילות הפורום כמה שאפשר, תוך כדי השיקום הממושך מהפציעה.

"אנחנו בגדול קוראים לעם ישראל לפקוח את העיניים ולראות נכוחה את הסכנה ואת ההזדמנות", אומר שרמן ומסכם: "נכון שיש סכנה בשטחים הפתוחים ב־A ו־B, בכל מרחבי יהודה ושומרון - מחברון, בואכה ג'נין, כמו

משלמים רק
10% על הבית

מקבלים
100%
איכות חיים!

הצעירה בקדומים, ההזדמנות של הדור הבא!

היישוב האייקוני קדומים מתרחב ויש לכם הזדמנות של פעם בדור לרכוש דירה במחיר מצוין ביישוב מבוסס וצומח עם כל מה שאתם צריכים לאיכות חיים מושלמת: מוסדות חינוך מעולים, פארקים ירוקים, חנויות, מרפאות והכל במרחק של רק 25 דקות מכפר סבא.

במרחק 25 דק'
מכפר סבא

ישוב ותיק
מפותח ומבוסס

פארק ירוק
ומרחבים פתוחים

מחירי השקה
לתקופה מוגבלת

עכשיו במחיר השקה מיוחד:

1,590,000 ₪ החל מ-

לפרטים והרשמה
073-705-4333

צ.פ.
בונים מכל הלב

מגורשי גוש קטיף מחכים לשוב לחבל עזה

יוסף אביחי הרשקוביץ

אבל שלמה לא מבקש רק לשחזר את העבר. "חשוב לי לומר שאנחנו לא חוזרים לגוש קטיף. אנחנו חוזרים לעזה". הוא שואף בשלב ראשון לצפון הרצועה, קרוב לעיר ולים. "אנחנו לא חוזרים להקים יישובים עם גדרות, שערים צהובים, ועדות קבלה ויישובים לדתיים בלבד. אני רוצה לגור בעיר עזה, על הנמל, כמו ביפו, עם טברנה קטנה, רוח מהים, דייגים ובתי קפה. אנחנו רוצים להסתובב יחפים בכל חבל עזה, מאשקלון ועד רפיח". גם ילדיו גדלו בתוך הגעגוע: "ביום הראשון שבו שערי עזה ייפתחו אנחנו רוצים להיות ראשונים".

אביאל טוקר, מותיקי גוש קטיף

אביאל טוקר, דור שני בנצח חזני, נושא זיכרון משפחתי מראשית ההתיישבות. הוריו, אניטה וסטואי, היו מעשר המשפחות הראשונות בגוש. בטקס העלייה לקרקע של נצח חזני ב-1976 נשלח אביאל להגיש לראש הממשלה יצחק רבין סלסלת עגבניות. בהמשך נישא לאסנת, בת היישוב, והקים משק חקלאי. "עד הגירוש גרתי כשלושים שנה בגוש". לאחר 7 באוקטובר אביאל הצטרף לקריאה לחזור ליישוב את חבל עזה. "שלושה מילדיי לחמו בעזה וכבר הגיעו הביתה. בקרוב אזכה גם אני". הוא זוכר מה אמר לחיילים שבאו להוציאו: "אם יש פה שלום ואמת אצא בעצמי, אבל לכל ילד ברור שהכול שקר, ורק טרור ומוות יגיעו בעקבות הגירוש". מסקנתו חדה: "במקום התיישבות פורחת, חקלאות וכלכלה משגשגת, קיבלנו קן צרעות ותעשיית מוות. זו ההחלטה שצריך לקבל: או עזה ערבית או עזה יהודית". גם אחרי שני עשורים, הוא אומר, "הפצע עוד מדמם". לכן הוא קורא לתושבי הגוש להתאחד, לדרוש תיקון, להצטרף לפעילויות, לגרעינים ולצעדת האלפים שתתקיים ביום ראשון הקרוב, ולפעול למען הגירת ערביי עזה למדינות אחרות. "אין לי ספק שריבוננו של עולם ממתין לזעקה ולכיסופים שלנו, ובעזרת ה' יפתח לנו בקרוב את השער ונצעד הביתה. וכשנבטי לאחור, נראה את עם ישראל כולו צועד אחרינו".

להסטוריה ולשורשים בהבנה שזו הדרך להחזיר את עם ישראל הביתה ולא כפרטים שמתגעגעים "הכנו תוכנית אדריכלית שמדברת על הקמת 850 אלף יחידות דיור, ערים, יישובים, רכבות תחתית במקום מנהרות ואי מלאכותי, מתוך הכרת השטח והפוטנציאל העצום שקיים בחבל עזה". לדבריה, המבחן הבא ציבורי ופוליטי. "הציבור צריך לשים את חבל עזה כנושא מרכזי לקראת הבחירות. השרים וחברי הכנסת צריכים להבין שאנחנו דורשים תיקון לעם ישראל. לא יהיה ביטחון עד שנחזיר את חבל עזה להיות חלק בלתי נפרד מהנגב המערבי בהתיישבות ובחקלאות". המטה הצטרף לצעדת האלפים לעזה ביום ראשון הקרוב, והיא פונה לראש הממשלה: "תן לנו לחזור הביתה, תן לעם ישראל לשוב לאדמתו. עזה לא תוותר לנו עד שזה יקרה".

שלמה בן, גדל בנווה דקלים

אצל **שלמה בן**, שגדל בנווה דקלים, הגעגוע מוחשי מאוד. "הזיכרון של גוש קטיף ושל הגירוש נמצא איתי כל יום. לרגע לא נפרדנו. הזיכרון ממלא את חלל הבית. אני מתגעגע לדקלים, לדיונות, לחופים, לאגם, למוואסי, לדיר אל-בלאח, לנחל הבשור, לנחל גרר ולחוף רפיח". הוא מונה את תחנת הרכבת הבריטית, הבאר של כפר דרום, עלי מונטאר, נמל עזה ובית הכנסת העתיק, ומסכם: "אני אוהב את עזה. כל פינה. ומאוד מתגעגע". השנים שלאחר הגירוש היו שנות שיקום. "המשפחות והקהילות התיישבו והשתקמו מחדש, אבל בשנים הראשונות לקח הרבה זמן לצאת מהאבל. הרבה מאוד אנשים לא הצליחו להתגבר, והרבה משפחות נפגעו. ברוך ה' אני והמשפחה שלנו זכינו להקים מחדש בית ומשפחה". ב-7 באוקטובר הוא לא הופתע, לא רק מן ההתקפה אלא גם מן הקריסה. "מי שחווה את הקריסה של מדינת ישראל ושל צה"ל בגוש קטיף ידע שזה רק עניין של זמן. כשכולם היו בתדהמה ובבהלה בעקבות ההרוגים והחטופים, אני הרגשתי שאת הבכי הזה כבר בכיתי עשרים שנה לפני".

עבור משפחת פיטוסי, הקשר קיבל ביטוי כואב בשמחת תורה. "ישי גורש מהבית שלו, ובבוקרו של 7 באוקטובר יצא ונלחם עד הכדור האחרון שלו, כי הוא ידע שהם הכוח שנושא על הכתפיים שלו את הביטחון של מדינת ישראל". מכאן הדרישה שמוכיל פורום הגבורה: "פירוק החמאס מנשקו, פירוז, אין חמאס יותר ברצועת עזה, ושליטה מלאה על ביטחון גבולותיה של מדינת ישראל". הוא מתנגד להעברת האחריות לכוח זר: "אסור לממשלת ישראל להפקיד שום שעל בידי אף צבא אחר. צה"ל רוצה לנצח, צה"ל יכול לנצח". תמונת הניצחון שלו אינה מסתיימת במהלך צבאי. "הניצחון המוחלט הוא השליטה באדמה עצמה והקמת היישובים מחדש. יש גרעיני התיישבות שמוכנים כרגע, משפחות שלמות, ואנחנו בתוכן". לדבריו, למשפחות השכולות צריכה להיות זכות ראשונים: "שיהיו שכוונות על שם הגיבורים, גנים, שבילים וחבל ארץ פורח, כמו שהיה בגוש קטיף".

אביטל רייכנר, מנהלת מטה תושבי גוש קטיף שבים ומנצחים. מראשי מטה הנער בגוש קטיף

גם **אביטל רייכנר**, מנהלת מטה תושבי גוש קטיף - שבים ומנצחים, מדברת על הקשר הישיר בין פינוי היישובים ל-7.10. "לפני 21 שנה התרענו, עברנו בבתים ופנים מול פנים והתחננו שיקשיבו לנו. אמרנו שיגיעו מחבלים ליישובים וטילים לאשדוד ולאשקלון. צחקו עלינו. אין בי רצון להגיד 'אמרנו לכם'. הכאב על התוצאה עצום". מבחינתה, הלקח מעשי: "אם לא נפעל לעידוד הגירה ולהחזרת עם ישראל לחבל עזה, המציאות של שמחת תורה עלולה לחזור מהר מאוד. חמאס משתקם בצורה מפחידה". לצד הממד הביטחוני היא מדגישה תהליך אמוני והיסטורי. "אנחנו בתהליך משמעותי וכואב שעם ישראל צריך לעבור עד החזרה הביתה לנחלת שבט יהודה. אנחנו לא יכולים לעמוד מהצד ולחכות. יש לנו שליחות ואחריות גדולה". מתוקף הזכות של תושבי גוש קטיף לחיות ולהפריח את חבל עזה, המטה מבקש לחבר את הציבור

שרים ואחת שנה לאחר הגירוש, ארבעה ממגורשי גוש קטיף מספרים על החיים שנגדעו, על המחיר ששילמו ועל הדרישה לחזור לחבל עזה: "לא נסתפק בהכרעת חמאס - הניצחון הוא השליטה באדמה והקמת היישובים מחדש". אחרי ההצהרות של שר הביטחון ושר האוצר - מבחינתם מתחילים בתוחמת הצפונית. כמעט עשרים ואחת שנה לאחר עקירת יישובי גוש קטיף, המלחמה בעזה מחזירה את המגורשים אל הזיכרונות שלא עזבו אותם. ארבעה מהם מספרים על החיים שנגדעו, על 7 באוקטובר ועל הדרישה להשיב את ההתיישבות היהודית לחבל עזה.

איציק פיטוסי, יו"ר פורום הגבורה וחבר בגרעין התיישבות ישי לצפון עזה

איציק פיטוסי הוא אביו של ישי פיטוסי הי"ד ויו"ר פורום הגבורה. משפחתו הצטרפה להקמת גרעין ישי"ע על שם בנם יחד עם תנועת נחלה, ומיועד לעלייה לקרקע בתוחמת הצפונית. איציק רואה קו ישיר בין הגירוש לטבח. "ישי היה הדור הרביעי בגוש קטיף, בן שלוש, וחווה במהלך כל שנות הילדות שלו את הכאב שחווינו אנחנו. המשפחה עברה את הטלטלות, סבים, סבתות, הורים, כולנו התפזרנו לכל עבר", הוא מספר. לדבריו, המדינה הביאה את המשפחות לגוש, והן "בנו בעשר אצבעות והאמינו בחול הזה. הפריחו את השממה, הן בחממות ובחקלאות מתקדמת, והן בתורה, בישיבות, בחסדים, פשוט היה מקום נפלא". גם ברגעי הגירוש, הוא אומר, התושבים קיוו שלפחות יצמח ממנו שלום לעם ישראל. "השארנו את החממות פעילות, השארנו את הכול כדי שהם יהיו חפצי חיים. אמרנו שאם זה באמת יביא את השלום ואת הביטחון למדינת ישראל, לפחות שיצא מזה משהו טוב". בפועל, "ראינו בדיוק מה החמאס עשה בעשרים שנה האלה. רק הלך וחפר מנהרות והתעצם". היישובים, הוא מדגיש, היו "חומה בצורה, מגן אנושי", שספג אבדות אך שמר על גבולה הדרום-מערבי של ישראל.

הצ'אט לא יידע להגיד לכם איפה ביו"ש יש **בית פרטי אמיתי**

הלל-בוטיר

נעולים על הבית,
מתלבטים איפה ביהודה ושומרון?
הרי זהב בונה בתים עם גינות בכל מקום

צפון השומרון • בנימין • הרי יהודה • דרום הר חברון

רוצים לדעת יותר?
סרקו את ה-QR ונדבר

הרי זהב

משימה לאומית

ביטול חלוקת השטח מימי אוסלו

מתניים צרות

רצועת החוף בתוך גבולות הקו הירוק 15 ק"מ, לעומת 53 ק"מ מעבר לקו הירוק

15 ק"מ

53 ק"מ

שטחי

A

יו"ש

1,000 קמ"ר

איום גדול יותר מעזה:

שטחי A ביו"ש
1,000 קמ"ר,
לעומת רצועת עזה
365 קמ"ר
כלומר כמעט פי 3

רצועת
עזה

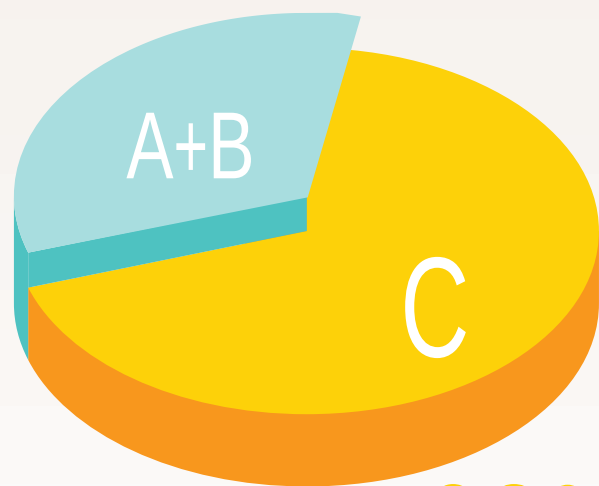

365 קמ"ר

לא זניח

שטחי A+B מהווים 38 אחוזים
מכלל השטח שמוגדר מעבר
לקו הירוק, כולל בקעת הירדן

38%

62%

משתלטים על השטח:

במהלך השנים האחרונות

אושרו

הוקמו

היהודים מצטופפים:

מדד הצפיפות לתושבים היהודים ביו"ש

עומד על 7.9 נפש לדונם

(לפי 450 אלף איש על 56,700 דונם שטחים בנויים)

לעומת 5.58 נפש לדונם באוכלוסיה
הפלסטינית בשטחי A+B

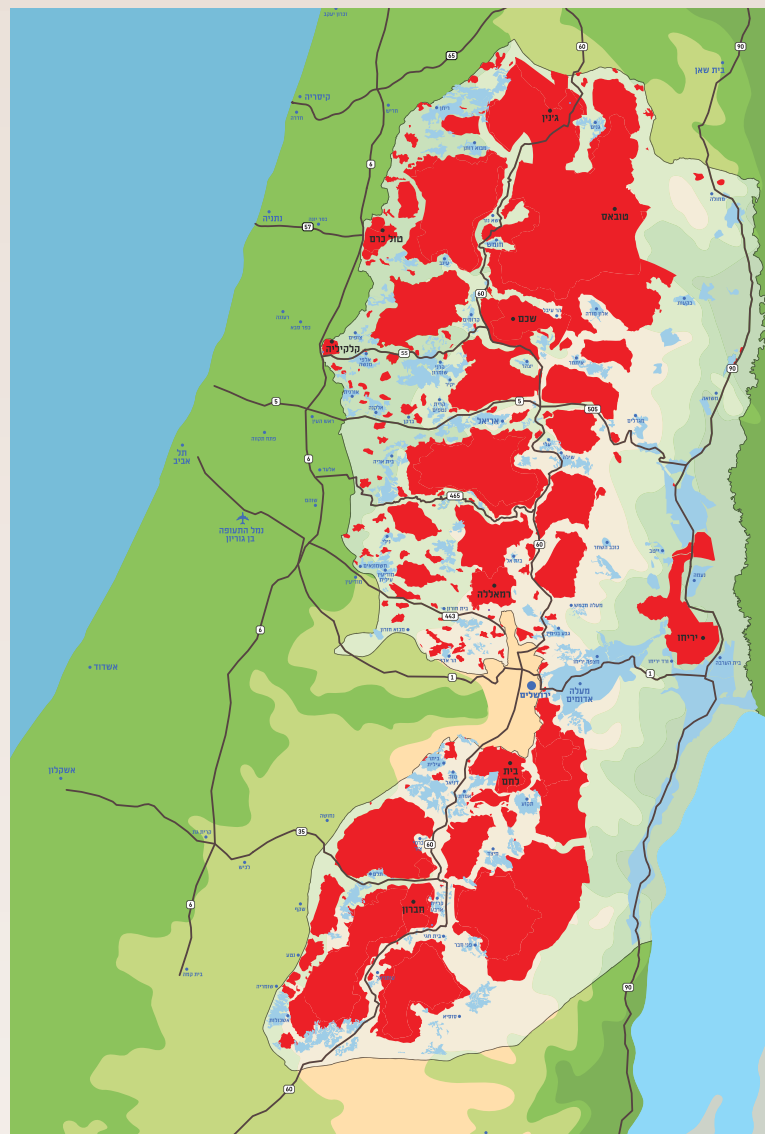
(לפי הערכה מחמירה של 2.4 מיליון פלסטינים
על 429,493 שטח בנוי)

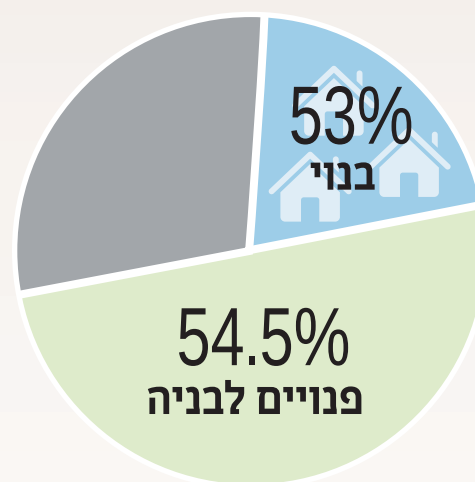
הצפיפות בשטחים היהודית גבוהה ב-42%
מזו שבשטחי A+B

*הנתונים נכון ל-2022, על פי דוח רגבים

רוב שטח פנוי להתיישבות:

2.2 מיליון דונם אזורים המוגדרים A+B

פחות מ-1 מיליון דונם שטח בנוי

קיימים כיום 1.2 מיליון דונם
שפנויים לבניה והתיישבות ישראלית

עוד אבן ונבנית

החזון ההיסטורי קורם עור וגידים:
פסיפס של תקומה והתחדשות
בחומש, שא-נור, גנים, הר עיבל,
חוות שובה ישראל וחוות עמק דותן
- יוצרים מציאות חדשה בשטח

שא-נור

גרעין
עמק דותן

חוות "שובה ישראל"

חומש

גנים

הר עיבל

הביתה
שבים לאדמות האבות

"חוזרים הביתה"

תודה לשרים ולח"כים שתומכים במהלך החשוב
של התיישבות בשטחים הפתוחים (B-I A)
ובביטול הסכמי אוסלו
יחד ניישב את ארץ ישראל
יחד נבטיח את ביטחון המדינה

